

Normálně jsou milující,
záleží ale na majiteli.
To je důvod, proč se říká,
„jaký majitel takový pes,“
Moji psi...
všechny různé věci!
Bylo to jen tak, že když
poprvé přišli, všichni,
příliš mnoho pomocníků,
a nikdo z nich nemluvil
psí řečí.
Různě je mátlí řečí těla,
rozumíte?
Například, když udělali
něco špatně,
když neposlechli,
přišli a řekli:
„Prosím přijď.“
Hodný pes, pojď, pojď,“
a samozřejmě,
že si pes myslel,
„čím zlobivější jsem,
tím víc jsem „hodný pes“.“
A někdy dávají úplatek,
uplácí sušenkami
a tím vším.
Já jsem řekla:
„Ne, to nesmíš dělat!“
Někdy je ale přistihnu,
a někdy ne.
Jsem tak zaneprázdněná,
nemohu stále
sledovat pomocníky,
co dělají.
I když jsem jim
řekla návod,
ale někdy
to nedělají,
víte, co myslím?
Lidé mají taky velké ego.
Taky nerozumí,
proč Mistryně řekla toto,
řekla tamto.
Nemám pokaždé čas
věci vysvětlovat.
Někdy to nechci
vysvětlovat, protože
chci, abyste poslechli.
Jen abyste poslechli a později
zjistíte, k čemu je to dobré.

Tak je to lepší.
Kdybych vám řekla:
„Podívej, když uděláš toto,
vyhraješ
ve sportce,“ pak
samozřejmě, že to uděláte.
Pak byste neměli
to skutečné učení
neměli byste
skutečnou zkušenost.
Dobrá, mám jednu
pomocnici, ta je zlatá,
velmi dobrá, udělá cokoli,
když ji požádáte,
ale neposlouchá, víte?
To je pro ni vždy velmi
špatné.
Například, já vím,
který pokoj je dobrý
a řeknu:
„Zůstaň v tomto pokoji,
je dobrý,“ ona se pak
okamžitě
přestěhuje do jiného pokoje.
Rozumíte mi?
A podobně se to stalo
znovu a znovu.
Nejen jednou, víte?
A když jí řeknu:
„zůstaň tady“
myslí si,
že s ní špatně zacházím.
„Proč ostatní bydlí tam?“
Tam musí být lepší pokoj.“
Není to tak, ale
nechci jí to vysvětlovat,
víte, co myslím?
Někdy jí to vysvětlím,
někdy je
ale dobré to nevysvětlovat.
Protože když mě nějaký
člověk následuje dlouho
a dělá hodně práce,
myslí si, že už jsou
„velké ryby“, víte?
Velká práce přichází
s velkým egem.
A proto se velmi snažím
jí nějak odměnit –
ignoruji všechna ega –

stále dávám dobré odměny.
Vím, který je pro ni
dobrý, řekla jsem:
„Jdi bydlet do toho pokoje.“
Pak, „Ne, ne. Proč?
Proč mám jít já tam, proč?
Ten druhý pokoj vypadá
lépe.“ Rozumíte?
Ona si tedy myslí,
že ji znevýhodňuji,
dávám jí špatný pokoj a těm
dalším, nově přichozím,
dobrý pokoj, víte.
Je jedno, který pokoj,
každý pokoj je dobrý.
„Ne, ne, ten pokoj
vypadá lépe.“ Zapomněla.
Když děláte nějakou
práci, zapomenete,
kdo skutečně jste.
Posloucháte jen své ego,
to je ten problém.
Myslíte si: „Já dělám toto,
dělám tamto,
jsem někdo.“
Zapomínáte,
že jste duchovní bytosti.
Vše, co tady děláme
je dočasné. Ano?
Zapomínáte, že jste přišli,
abyste se učili s Mistrem
a měli byste
poslechnout
a výsledek uvidíte později.
Vždy byste měli jen
bezpodmínečně poslouchat.
Když vám Mistr řekne,
abyste šli spát na toaletu,
jděte prostě na toaletu,
ano? Ano? (Ano.)
Když žil Buddha,
měl syna, který se
jmenoval Rāhula.
To víte, ano?
Ten následoval Buddhu,
aby se taky stal mnichem
ve velmi mladém věku,
choulostivém věku.
A král ho dokonce
nechal jít.

Matka nebyla moc šťastná, samozřejmě, ale král mu řekl: „Musíš jít. Následovat Buddhu, je to nejlepší.“ A Rāhula někdy neměl pokoj. Kdykoli měl Buddha příliš mnoho dobrých žáků, víte, starších žáků nebo něco, pak řekl Buddha Rāhulovi, aby šel spát na toaletu – jediné místo, které mělo střechu, prázdné, víte? Pak tam musel jít, rozumíte? Syn prince, vnuk krále, syn Buddhy, šel spát na toaletu. Čteme všechny tyto příběhy, ale nechceme si to pamatovat. To je ten problém, když čteme příliš mnoho věcí, a nepraktikujeme. Ano? Jedna hodina praxe je lepší než tuny teorií, stále, stále, stále. My všichni to víme, ale neděláme to. To je ten problém s lidmi. Psi, když jsem s nimi sama, jsou fajn. Víím, jakou má kdo osobnost a jsou v pohodě. Problém ale je, že někdy k nám přijíždí a odjíždí různí lidé a pomocníci neposlouchají a taky nevědí. Zaprve nevědí,

zadruhé neposlouchají – kombinace není nikdy dobrá. Nejen, že nevíte, ale ani neposloucháte; pak máte potíže. Jsou to jen lidé, kteří dělají potíže. Viděli jste ten film? Většinou trénují majitelé, víte? Když je pak majitel v pořádku, pes je v pořádku. Protože zvířata, jako psi, jsou velmi citlivá, cítí, co cítíte vy. Budou jako vy, ano? Jsou ovlivňována vaší energií. Proto někdy nemohou být sami sebou. Nemohou být tím dobrým, nevinným a šťastným psem. To je ten problém. Někdy to není vaše chyba, ten pes byl vychováván někým jiným, kdo měl problémy, předtím, než jste ho adoptovali. Pak to bude trochu obtížnější, rozumíte mi? – vycvičit je. Ale dají se vycvičit. Já mám 10 psů, všechny mají různou osobnost. Můj Bože, myslela jsem si: „Psi stále vrtí ocasem, jsou šťastní, šťastní, že vás mohou následovat.“ Ne, ne! Není to tak. Znáte toho malého Lucky? Bišonka? (Ano.) Kudrnatá srst? (Ano.) Když poprvé přišel, nikdy jste ho nemohli nechat samotného.

Museli jste vedle něho sedět 24 hodin denně. To znamená, 24/7. Když jste se jen otočili, začal štěkat na celé okolí a lidé by přišli a zažalovali by vás, za týrání zvířat. Pokud by na vás nezavolali policii, měli byste štěstí, víte? A někdy... protože ze začátku jsme taky nevěděli, co máme dělat. Nikdy předtím jsem neměla psa. Dali jsme ho do malého domečku. Dali ho tam, aby viděli, jestli bude dál štěkat. Štěkal celý den. Dokonce, i když nikdo nebyl kolem, štěkal, štěkal a báli jsme se, že přijde o hlas. Tedy, my bychom ztratili, on stále vyhrával. A pak, když je na mém klíně, hotovo, každý, kdo se přiblíží je nepřítel – každý, každý. Normálně, miluje Bennyho, miluje Happy. Ona byla v té době jediná dívka v tom domě a on se do ní zamiloval. Sále se lísá, objímá, stále. Když je ale na mém klíně, Benny je nepřítel číslo jedna. Happy je nepřítel číslo dva. Všichni ostatní jsou očíslování nepřátelé, ano? Jen se přiblíží, dokonce jen jdou, „Vrrr“, jako ti psi,

keré jste viděli,
se všemi vyceněnými zuby.
Vypadal
úplně jinak,
než šťastný pudl,
kerého jste viděli na fotce.
Nebyl takový,
když poprvé přišel,
ale později se zlepšil.
Hermit se přiblížil
a snažil se, „Můžu přijít?
Můžu přijít k mámě?“
A on se pak snažil
kousnout Hermita
a víte,
zůstali mu jen dva zuby.
Chtěl kousnout Hermita,
a minul.
Podíval se na mě
a začal se klepat.
Klepal se jako
listí na podzim ve větru.
Bylo mi ho tak líto,
že jsem nemohla ani
nic říct! Řekla jsem: „Dobrá,
dobrá, dobrá, dobrá.“
Tak se... třásl,
protože se tak bál.
Věděl, že udělal chybu,
a že by to neměl dělat,
věděl to.
Byl tak vystrašený a litoval
toho, že se tak moc klepal.
Nikdy předtím jsem ho
neviděla se třást
a nikdy potom.
Bylo to jen tehdy jednou.
Chystala jsem se
mu vyhubovat, ale nemohla
jsem, protože byl tak...
skoro umíral.
Jak můžete vyhubovat psa,
když je na tom tak,
víte?
Podíval se na mne
a podíval se dolu
a podíval se na mne
a podíval se dolu,
podíval se na...
a pak se rozklepal,

nemohl to ovládat, víte?
Nikdy jsem ho tak
neviděla, jako by měl
infarkt nebo něco.
Řekla jsem: „Ne, ne, ne.
Dobrá, dobrá.
Zklidni se, zklidni se.
Odpouštím ti, odpouštím ti.
Já vím, že to bylo omylem.
Dobrá, dobrá.“
A místo toho
jsem ho musela uklidňovat.
Můj Bože,
věřili byste tomu?
A musela jsem mu pak říct:
„Dobrá, dobrá,“
protože jsem nechtěla,
aby tam zemřel, víte?
Měl takový strach.
Vidíte jeho obrázek?
Vše je perfektní?
Pak, jako by nic
ve světě, ne, ne,
není takový.
Jako tito psi,
keré jste viděli teď tady
ve filmu, že vrtí ocasem
a takto se smějí,
jak je představují –
ona má na tváři úsměv
a vrtí ocasem.
Proto si lidé myslí,
že je přátelský,
ale přijdete blíž,
pak kousne.
Víte, co myslím?
Ale později už
nekousnul,
ale stále řídí celý dům.
Myslí si, že je hlavní pes.
Benny je hlavní pes,
ale Benny,
protože ho má rád,
nechává ho být.
On je ten hlasitější,
tak je to v pořádku.
Jim je to celkem jedno,
kdo je hlavní,
ale Benny se
vždy ovládá, ano?

On je první pes,
proto to ví.
Je jediný vzdělaný.
Je jediný,
kerý chodil do školy,
proto mu říkáme
akademik,
akademický pes, ano?
Oficiálně je akademik –
šel na psího kadeta.
Byla to psí škola
v Americe v té době.
Byl ale dobrý, byl dobrý.
Takže Lucky je takový,
Když vychováváte psa
od mala,
od štěněte,
pak je méně potíží.
Alespoň víte,
jaký má problém.
Když ale psa adoptujete,
je to jiný příběh.
Ano, pak to musíte vědět.
Někdy dokonce
nevíte, jak starý je,
někdy nevíte ani
jakou má barvu.
Například já jsem
měla průkaz od Luckyho.
Napsali mi tam,
„šedý pudl.“
Není šedý,
ale byl šedý,
takto šedý, víte, jako
tato podlaha, šedá podlaha,
jako barva betonu,
tmavého betonu.
A myslela jsem si,
že je šedý, dokud
jsme ho nepřinesli domů
a neumyli ho
a pak byl bílý!
Šla jsem tam tedy
zpět a řekla:
„Hej, přepište ty údaje,
on není šedý.“
Byl tak špinavý, víte?
Dali ho
na noviny a on se
na nich celý den válel

a čůral a to všechno.
Dali je do malé klece.
Když ho lidé dali k adopci,
bylo jim to jedno.
Byl šedý, šedý pudl,
ale byl to bílý bišonek!
Nicméně, to je dlouhý příběh,
tolik psů.
Musíte vědět, jak
vychovávat psa, ano?
Musíte se to naučit, ano?
Protože psi jsou
smečková zvířata, ano?
Nejsou jako my,
my můžeme žít odděleně,
sami, ale většinou ne.
Máme rádi přátele,
sousedy, ano?
Dokonce
při skupinové meditaci, ano?
Takže psi jsou takoví,
ale potřebují vůdce,
protože bez vůdce,
by museli být vůdci oni,
rozumíte mi?
A čím víc jim
povolíte,
tím víc budou velet
a někdy
kvůli situaci
a kvůli vašemu strachu
budou špatnými
vůdci, rozumíte? –
příliš ochraňující,
příliš agresivní,
příliš vyžadující,
příliš obtěžující,
různé věci,
proto to musíte vědět, ano?
Vy musíte být vůdce
a vést ho
dobrým směrem,
pak budete mít velmi
dobrého, šťastného psa.
Vy si myslíte,
že mít psy je snadné? Ano?
Mysleli jste si to, mnozí?
Někdo z vás má psa?
(Ano.) Jen tři psy?
Jeden, dva, tři, čtyři,

pět, šest, sedm, osm,
devět, deset. Dobrá.
A se psy je to snadné?
(Ne.) Ne?
Není to se psy snadné?
Jaký druh psa máte?
Mám dva
hodně velké ridžbeky.
Rodéské ridžbeky.
Ty jsou velké.
Adoptovali jsme je,
když jim byly tři roky
a byli naprosto
nevycvičení. (Ano.)
Skočili by na stůl.
V kuchyni by snědli,
co by tam bylo.
Bylo to těžké. Je to jen...
Dobrá, rozumím.
Jsou to ale skvělí psi.
Skutečně je milujeme.
Já vím, já vím.
Krásní psi.
Já vím, já vím.
Prostě to umí,
abyste je milovali,
není jiná volba.
Jen musíme být
dobří ve výcviku.